

LBRIS

We know
books

ELLE KENNEDY

EFFECTUL GRAHAM

Traducere din limba engleză și note de
SIMONA TATU

- Tată?! bombăne el în barbă. Ești fiica lui Garrett Graham? Aerul lui indignat îmi stârnește râsul.
- Nu doar că sunt fiica lui, dar o să și asist la antrenamentul tău de azi.
- Mă privește bănuitor.
- Joci hochei?
- Mă întind spre el și îi ating brațul.
- Nu-ți face griji, Regele Balului! N-o să te iau prea tare.

REGII HOCHEIULUI — TRANSCRIERE

DATA ÎNȚIALĂ A DIFUZĂRII: 28/07

© THE SPORTS BROADCAST CORPORATION

JAKE CONNELLY: Că tot veni vorba despre dezastre, cred că e trecerea perfectă către următorul segment. O știre-bombă din lumea hocheiului universitar: fuziunea dintre echipele universităților Briar și Eastwood. Vorbim despre universitatea pe care ai absolvit-o și tu, G.

GARRETT GRAHAM: Și puștoaica mea merge acolo. E o tradiție de familie, înțelegi?

CONNELLY: Pe o scară de la unu la zece — unu însemnând *catastrofă*, iar zece, *apocalipsa* —, cât de grav e?

GRAHAM: Ei bine, nu e grozav.

CONNELLY: Se poate spune că ai folosit un eufemism.

GRAHAM: Sigur că da! Dar să clarificăm puțin! Lăsând laoparte faptul că e ceva care nu s-a mai întâmplat până acum: două programe de hochei pe gheață masculin din Divizia I să fuzioneze într-unul singur. Nu există precedent pentru așa ceva. Dar cred că sunt și câteva avantaje. Chad Jensen va avea parte de o superechipă. Închipuiți-vă! Colson și Ryder în aceeași selecție? Ca să nu-i mai pomenesc pe Demaine, Larsen și Lindley. Și Kurth în poartă? Trebuie să recunoști că este o echipă invincibilă.

CONNELLY: În teorie, bineînțeles, sunt invincibili. Și sunt primul care recunoaște meritele unei inițiative atunci când e cazul.

Antrenorul Chad Jensen are în palmares cele mai multe trofee din toată istoria hocheiului universitar. Douăsprezece prezențe în Frozen Four¹ și șapte victorii obținute cu echipa Universității Briar. Deține recordul pentru cele mai multe victorii de campionat...

GRAHAM: Socrul tău te plătește să-i faci publicitate? Sau o faci gratis ca să te pui bine cu el?

CONNELLY: Uite cine vorbește! Cineva care a câștigat trei dintre acele șapte titluri de campionat alături de Jensen.

GRAHAM: Da, bine! Deci suntem amândoi părtinitori. Lăsând gluma laoparte, Jensen face minuni, dar nici măcar el nu poate șterge decenii de rivalitate și de ostilitate înverșunată. Briar și Eastwood sunt adversare de ani întregi. Iar dintr-odată lumea se așteaptă ca băieții ăștia să îngroape securea războiului?

CONNELLY: Îl așteaptă o misiune dificilă, n-am niciun dubiu. Dar, așa cum spuneai și tu, dacă totuși reușesc să se înțeleagă și să acționeze ca o singură echipă, am putea avea parte de niște meciuri grozave.

GRAHAM: Ori asta, ori băieții se vor omorî unii pe alții.

CONNELLY: Vom vedea cu ochii noștri în scurt timp.

¹ Denumirea sub care se desfășoară semifinalele și finalele campionatului universitar de hochei pe gheață din Divizia I.

CAPITOLUL UNU

GIGI

Efectul reputației de rebel și de seducător

Un jucător de hochei pe gheață nu este pur și simplu o persoană care joacă hochei.

O persoană care joacă hochei pe gheață își face apariția la patinoar cu o oră înainte de începerea meciului, își pune patinele, se dezlănțuie timp de trei reprize, se schimbă înapoi în hainele obișnuite și o șterge spre casă.

Un jucător de hochei pe gheață mănâncă hocheiul pe pâine. Ne antrenăm în permanență. Dedicăm mult timp acestui sport. Ne prezentăm cu două ore înainte de antrenament, ca să ne perfecționăm jocul. Mental, fizic și emoțional. Ne călim, ne pregătim, ne forțăm trupurile până la limită. Ne dedicăm viața acestui sport.

Ca să joci la nivel universitar, ai nevoie să-ți iei un angajament uriaș, dar este o provocare cu care am fost mereu nerăbdătoare să mă confrunt.

Cu o săptămână înainte de începerea cursurilor la Universitatea Briar, îmi reiau rutina matinală. Extrasezonul e minunat, pentru că pot petrece mai mult timp cu prietenii și familia, mă pot trezi târziu și mă pot răsfăța cu *junk food*. Dar mereu mă bucur de începutul unui nou sezon. Mă simt pierdută fără sportul meu.

În dimineața aceasta mă antrenez pe unul dintre cele două patinoare ale centrului sportiv de la Briar. Este doar un simplu exercițiu de tras la poartă. Accelerez după o rotire și izbesc pucul cu putere. Deși mă dojenesc singură de fiecare dată când ratez, nimic nu se compară cu sunetul unui puc care lovește stâlpii porții într-un stadion pustiu.

Mă antrenez deja de vreo oră, când îl observ pe antrenorul Adley gesticulând spre mine, de pe banca echipei-gazdă. Patinez spre el. Tricoul meu de antrenament e îmbibat de transpirație.

— Tu n-ar trebui să fii aici, spune el cu un zâmbet în colțul gurii.

— Cine zice asta? Întreb în timp ce-mi scot mănușile.

— Regulamentul NCAA¹ pentru antrenamentele din extrasezon. Rânjesc.

— Se referă la antrenamentele *oficiale*, conduse de echipa de antrenori. Eu doar patinez de capul meu, în timpul meu liber.

— Știi că nu trebuie să-ți forțezi limitele atât de tare, G.

— Uau! îl tachinez eu. Adică vrei să joc sub abilitățile mele?

— Nu, vreau doar să-ți dozezi efortul pentru...

Se oprește în mijlocul frazei și râde în barbă.

— Știi ceva? Las-o baltă! Mereu uit că vorbesc cu o Graham. Ești leită taică-tu.

Scânteia de mândrie pe care o simt este știrbită într-o oarecare măsură de o urmă de resentiment. Când ai un părinte faimos, îți petreci mult timp în umbra lui.

Am știut, încă de când am început să joc hochei, că voi fi mereu comparată cu tatăl meu. Tata e o legendă vie, toți o știu. Are atât de multe realizări, încât este imposibil să le mai ții socoteala. A jucat la profesioniști până la patruzeci de ani. Chiar și la vârsta aia, a făcut furori în ultimul lui sezon. Ar fi putut cu ușurință să mai joace încă un an sau doi, dar tata e înțelept. S-a retras când era în apogeul carierei. Exact ca Gretzky, cu care este comparat mereu.

¹ Acronim pentru National Collegiate Athletic Association, asociație care reglementează competițiile universitare în SUA.

Trebuie să încerc să-mi țin în frâu iritarea. Sunt conștientă de asta. Dacă tot ești comparat cu cineva, măcar să fii comparat cu unul dintre cei mai mari sportivi ai tuturor timpurilor. Cred că iritarea mea este doar efectul tuturor remarcilor misogine care au însoțit fiecare compliment pe care l-am primit de-a lungul anilor.

A jucat foarte bine... pentru o fată.

Are rezultate impresionante... pentru o femeie.

Nimeni nu-i spune unui hocheist că a jucat uimitor de bine pentru un bărbat.

Adevărul este că hocheiul masculin și cel feminin sunt două sporturi complet diferite. Femeile au mai puține posibilități de a continua să joace după facultate. Liga hocheiului feminin are mai puțini spectatori, iar salariile sunt mult mai mici. Înțeleg foarte bine că un meci din Liga Profesioniștilor de Hochei atrage probabil de un milion de ori mai mulți spectatori decât toate meciurile de hochei feminin la un loc. Bărbații merită fiecare cent pe care îl primesc și fiecare oportunitate care li se oferă.

Asta înseamnă că și eu trebuie să profit de orice oportunitate care mi se oferă ca hocheistă.

Și care este *aceasta*?

Jocurile Olimpice, baby!

Să fiu selecționată în lotul olimpic al Statelor Unite și să câștig aurul olimpic este idealul meu încă de când aveam șase ani. Și tot de atunci am depus eforturi pentru a mi-l îndeplini.

Antrenorul Adley îmi deschide ușa de la banca jucătorilor.

— Tatăl tău vine și anul acesta să racoleze jucători pentru campionatul pe care îl organizează?

— Da, o să vină într-una din zilele acestea. Mai întâi, trebuie să se pună din nou pe picioare. Abia ne-am întors săptămâna trecută din excursia anuală la Lacul Tahoe.

În fiecare an, familia mea petrece luna august pe malul Lacului Tahoe alături de prieteni apropiați și de membri ai familiei. Este un du-te-vino de vizitatori toată vara.

— Anul acesta ne-au vizitat câțiva dintre foștii coechipieri ai tatei, de pe vremea când juca pentru Boston. Tot ce pot să spun e că în fiecare dimineață vedeam o grămadă de bărbați mahmuri, dormind bușean pe pontonul casei noastre, adaug eu, rânjind.

— Mi-e milă de lacul ăla!

Adley este pe deplin conștient de haosul de care sunt capabili tata și coechipierii lui. A fost antrenor secund al echipei Bruins când tata juca acolo. De fapt, tata a fost cel care l-a convins pe Tom Adley să conducă echipa feminină de la Briar.

Oricât de mult aş vrea să ies din umbra tatei, numele lui este pe frontispiciul clădirii. Centrul Graham. Grație donației pe care a făcut-o el, programul de hochei destinat fetelor a avut parte de o reorganizare completă în urmă cu vreo zece ani: spații renovate, o nouă echipă de antrenori, noi recrutori care să găsească cele mai bune talente încă de pe băncile liceelor. Ani la rând, programul feminin a fost o palidă imitație a celui pentru bărbați. Cel puțin până când tata i-a insuflat o viață nouă. Iar motivația lui a fost că voia să construiască un program sportiv bun pentru mine, în cazul în care voi decide să urmez cursurile Universității Briar când mă fac mare.

Dacă.

Ha!

De parcă aş merge la altă universitate.

— De ce ați venit azi aici totuși? îl întreb pe antrenor în timp ce străbatem tunelul care duce la vestiare.

— Jensen m-a rugat să-l ajut cu cantonamentul pe care îl organizează.

— La naiba! Cantonamentul începe azi?

— Da! Te rog, spune-le fetelor să fie discrete! Va fi un antrenament cu porțile închise. Dacă Jensen o va vedea pe vreuna dintre voi, o să mă prefac că nu știu nimic.

— Cum adică fetele?

Dar antrenorul s-a făcut deja nevăzut după colț, îndreptându-se spre birourile personalului.

Aflu răspunsul la întrebarea mea când intru în vestiar și dau peste câteva dintre coechipierele mele.

— Hei, G, rămâi să vezi spectacolul?

Cocoțată pe una dintre banchete, căpitana echipei noastre, Whitney Cormac, rânjește la mine.

— La naiba! Bineînțeles că rămân. N-aș rata așa ceva pentru nimic în lume. Dar Adley spune că nu trebuie să ne facem simțită prezența, ca să nu o ia Jensen razna.

Camila Martinez, o colegă din anul al treilea, pufnește zgomotos:

— Cred că Jensen va fi prea ocupat încercând să-i mână de la spate pe câinii ăia turbați. N-o să observe câteva fete pitite prin tribună.

Îmi scot produsele de toaletă din dulap.

— Fac rapid un duș și ne întâlnim acolo.

Mă îndepărtez de fete și mă îndrept spre dușuri. Îmi bag capul sub apa caldă și mă întreb cum naiba va supraviețui echipa masculină după fuziunea dintre Briar și Eastwood. E o schimbare uriașă de program și s-a petrecut atât de rapid, încât pe mulți dintre jucători i-a luat pe nepregătite.

Colegiul Eastwood este rivalul nostru de multe decenii. Luna trecută, s-a desființat. Adică întreaga universitate și-a închis porțile. Se pare că înmatriculările se împuținaseră foarte mult, iar singurul lucru care mai ținea școala pe linia de plutire erau câteva dintre programele sale sportive, în special cel de hochei masculin. Era o certitudine că Eastwood își va închide porțile, iar toți sportivi aceia vor rămâne pe dinafară. Apoi, la momentul oportun, a sărit în ajutor Briar U, care i-a sos pe jucători din încurcătură. Ceea ce înseamnă că acum Eastwood face parte din Briar. E un scenariu care aduce destul de multe schimbări.

Campusul lor din Eastwood, în New Hampshire, aflat la o oră de mers cu mașina de Boston, a fost redenumit oficial Campusul Eastwood al Universității Briar. Cursurile pentru studenții la zi încă se mai țin acolo, dar, pentru a eficientiza lucrurile, toate structurile sportive au fost închise, iar clădirile vor fi folosite în alt scop.

Și, bineînțeles, cel mai important aspect: echipa masculină de hochei de la Eastwood a fost absorbită de echipa masculină de la Briar.

Antrenorul Chad Jensen are acum sarcina, deloc de invidiat, de a comprima două loturi uriașe de jucători într-unul singur. Mulți dintre jucătorii care erau titulari la o echipă sau la cealaltă își vor pierde locul.

Ca să nu mai zic că toți se urăsc de moarte.

În niciun caz nu vreau să ratez un asemenea spectacol.

După ce termin dușul, mă schimb într-o pereche de blugi decolorați și un maiou. Îmi pieptăn părul ud, îl prind într-o coadă și aplic un strat gros de cremă hidratantă pe față, pentru că aerul patinoarului îmi usucă mereu pielea.

Coechipierele mele mă așteaptă în tribune. Au ales, din prudență, să evite băncile jucătorilor și s-au așezat în stânga băncii de pedeapsă, câteva rânduri mai sus. Destul de aproape încât să îi auzim cum se insultă unii pe alții, dar suficient de departe încât să nu fim observate de antrenorul Jensen. Sau cel puțin așa *speram* noi.

Whitney îmi face loc ca să mă așez lângă ea.

Sunetele înăbușite care răsună prin tunel, semnalând apropierea unor copii în trupuri de bărbați, îmi stârnesc entuziasmul.

Camila, care stă în fața mea, își freacă mâinile și privește cu satisfacție.

— Începe!

Își fac apariția în grupuri de câte doi sau trei. Sunt câțiva din anul al doilea, câțiva din ultimul an. Unii poartă tricouri de antrenament gri, alții, negre. Observ că unii dintre ei trag încordați de mânecile tricourilor, făcând grimase, de parcă purtarea culorilor Universității Briar le-ar provoca un rău fizic.

— Îmi pare puțin rău pentru băieții de la Eastwood, remarc eu.

— Mie nu îmi pare deloc rău, îmi dă Camila replica, zâmbind larg. O să ne distrăm pe cîste pe seama lor, pentru cel puțin un an.

Mă uit din nou spre patinoar. Nu toți și-au pus casca de protecție, iar un chip familiar îmi atrage privirea. Inima îmi stă în loc.

— Case arată bine, spune Whitney pe un ton cunoscător. E enervant!

— Mda, răspund eu rezervat.

Are totuși dreptate. De-asta e insuportabil. Fostul meu iubit este insuportabil de arătos. Înalt și blond, cu ochii albaștri-deschis, care se transformă în nuanța cerului de vară atunci când vrea să te cucerească.

Stă de vorbă cu prietenul lui, Jordan Trager. Îmi pare bine că nu m-a zărit. Ultima dată ne-am întâlnit în iunie, deși ne-am mai scris mesaje de-a lungul verii. A vrut să-mi facă o vizită. L-am refuzat. Nu am încredere în mine când sunt în preajma lui Case. Simplul fapt că inima mea a luat-o razna adineauri, la vederea lui, îmi confirmă că decizia de a nu mă întâlni cu el astă-vară a fost una corectă.

— Dumnezeuule, m-am îndrăgostit! declamă Camila, distrăgându-mi atenția de la Case către un alt nou sosit.

Uau! Este, cu siguranță, o bunăciune. Păr blond-închis, ochi cenușii și un chip care i-ar putea face pe toți să încremenească. Sigur este unul dintre băieții de la Eastwood, pentru că nu l-am mai văzut până acum.

Camila îl soarbe pur și simplu din priviri.

— Nu cred că m-a mai dat vreodată pe spate profilul unui tip.

Câțiva jucători încep să-și facă încălzirea, patinând cu crosele în mâini, aproape de mantinelă. Mă uit la jucători, dar nu recunosc pe nimeni.

Camila se apleacă în față și privește în jos.

— Care e Luke Ryder? întreabă ea curioasă. Am auzit că Jensen nici nu l-a vrut în echipă.

— Da, cum să nu! Adică Jensen nu l-a vrut pe numărul unu în clasamentul național? spune Whitney pe un ton sec. Mă cam îndoiesc.

— Hei, băiatul ăsta are o reputație proastă, o contrazice Cami. Nu l-aș învinui pe Jensen pentru că vrea să păstreze bunul renume al echipei.

Are dreptate. Am văzut și noi ce s-a întâmplat la Campionatul Mondial pentru Juniori de acum câțiva ani, când Luke Ryder și un coechipier s-au încăierat în vestiar, după ce echipa masculină a Statelor Unite a câștigat aurul. Ryder i-a spart maxilarul unui tip și l-a băgat în spital. Întregul incident, sau cel puțin cauza care l-a declanșat, a fost mușamalizat. Nu se știe nici până azi cine a început bătaia, dar, având în vedere că celălalt jucător a suferit răni mai grave, se pare că Ryder a fost cel care avea o poliță de plătit.

Din câte am auzit, de atunci s-a ținut departe de probleme, dar să-ți snopești în bătaie un coechipier este un incident care te va urmări mereu. Reputația ta rămâne pătată, indiferent de cât de bună este statistica ta personală.

— Uite-l acolo! zic eu, gesticulând spre gheață.

Luke Ryder patinează către blondul după care i se scurg ochii lui Cami și către un alt jucător, cu păr negru, tuns periușă. Zăresc pentru o clipă maxilarul proeminent al lui Ryder, înainte să-și pună casca și să-și întoarcă spatele.

Este la fel de atrăgător pe cât mi-l amintesc. Doar că nu mai e un adolescent deșirat, de cincisprezece ani. Este un bărbat în toată firea, vânos și musculos. Emană putere prin toți porii.

Nu l-am mai văzut în persoană de la tabăra aceea pentru juniori pe care tata a organizat-o acum cinci sau șase ani. Mă enervez chiar și azi când îmi aduc aminte felul disprețuitor în care mi-a vorbit. Mi-a spus că nu am ce căuta pe gheață. În plus, m-a luat drept o patinatoare de patinaj artistic. Și mi-a zis că sunt regina balului. Ce idiot! A fost, cu siguranță, distractiv să-i șterg rânjetul acela încrezut de pe mutră când am făcut un exercițiu doi contra unu mai târziu, iar eu l-am întrecut pe el și pe un alt băiat și am înscris un gol. Lucrurile mărunte sunt cele care mă fac fericită.

— E al naibii de sexy! spune Whitney.

— Este efectul reputației de rebel și de seducător, e de părere Cami. Le conferă bărbaților un farmec aparte.

Chicotim toate.

— Chiar e un rebel și un seducător? întreabă Whitney.

— Ei bine, se vede de la o poștă că este rebel, râde Cami. Uitați-vă cum arată! Dar da, are și o reputație de seducător. Doar că nu într-un fel convențional.

O înghiontesc în spate, rânjind.

— Ce înseamnă asta? Cum poți fi un seducător într-un fel neconvențional?

— Adică nu-și bate capul ca să facă sex. Nu aleargă după fete, nu recurge la scheme de cuceritor arogant. Verișoara mea l-a văzut la o petrecere anul trecut și mi-a povestit că tipul a stat pur și simplu într-un colț, dus pe gânduri. Nu a vorbit cu nimeni toată seara și, cu toate astea, o mulțime de gagici l-au luat cu asalt. Băiatul are de unde să aleagă.

Sunetul unui fluier străpunge aerul. Din instinct, devenim brusc atente, deși nu noi suntem cele care ne antrenăm.

Antrenorul Jensen intră pe gheață, însoțit de doi antrenori secunzi și de Tom Adley. Suflă din nou din fluier. Două detunături puternice.

— Alinierea! Vreau să văd două rânduri la centrul gheții! răsună vocea lui în arena vastă.

Jucătorii își pun căștile și vizierele, își potrivesc mânușile și se aliniază în mijlocul patinoarului. Sunt mai puțini jucători decât mă așteptam.

— Echipa de la Eastwood nu avea un lot de aproape treizeci de jucători? o întreb pe Whitney.

Ea aprobă printr-o mișcare din cap.

— Am auzit că Jensen împarte lotul în două grupe de antrenament. Probabil că acesta este doar primul dintre ele.

Când văd cum se aliniază echipa, îmi scapă un zâmbet ironic. Tipii de la Briar stau umăr la umăr într-o linie, iar cei de la Eastwood, în cealaltă linie. Ryder stă între cei doi amici ai lui, cu maxilarul încordat.

— Bun! se răstește Jensen, bătând din palme. Să nu mai pierdem timpul! Avem multe de făcut săptămâna asta pentru a finaliza